

[Undervisningsministeren.]

billigelse her i bladet —, pålægger nødvendigvis den danske stat tilbageholdenhed i dens stilling til krav om støtte til landsmændene syd for grænsen.

Hertil kommer, at så længe kravene om oprettelse af private danske folkeskoler i Sydslesvig end ikke nord for Sli-Husumlinien har kunnet fyldestgøres, vil det kunne være forbundet med vanskeligheder at skaffe statsmidler til oprettelse af et gymnasium, og dette så meget mere som modstanden mod et tysk gymnasium på den danske side af grænsen sikkert vil vise sig uovervindelig.

Derimod bør det private initiativ ikke blot have fuld handlefrihed, men har krav på offervillig støtte.“

Jeg slutter citatet. Hvad der i slutningen af det citerede er sagt om den private offervilje, kan jeg forsåvidt tiltræde, når det forstås sådan, at de pågældende her må handle på eget ansvar og ikke bagefter kan stille de danske bevillingsmyndigheder overfor et såkaldt fait accompli, der medfører forpligtelser for den danske stat.

Som eksempel på det, jeg her er inde på, kan jeg meddele, at der i sommer til undervisningsministeriet er indgået andragende om statsanerkendelse af et studenterkursus ved Duborgskolen i henhold til den nye kursuslov, vi lige har gennemført her i landet. Undervisningsministeriets opfattelse, som vi også i vort svar har givet udtryk for, er den, at der ikke kan være tale om at gøre dansk lov gældende i et fremmed statsområde, og at derfor al tale om statsanerkendelse i lovens forstand må falde bort. Af samme grund har den danske realskole i Flensborg heller aldrig fået en formel statsanerkendelse, men de aflagte prøver er blevet betragtet som ækvivalerende de tilsvarende prøver i Danmark. For studentereksamen kan noget ganske tilsvarende næppe tænkes, for en studentereksamen er nu engang en studentereksamen og må formelt også være en sådan, men hvis det påtænkte kursus gennemføres, kan der skabes udvej for, at de enkelte kan indstille sig til prøve for eksamenskommissionen for privatister på samme måde som andre unge, der har fået deres uddannelse enten i udlandet eller under særegne forhold.

Det er mit håb, at jeg med disse bemærk-

ninger kan have bidraget til noget af den klarhed, som det ærede medlem Hr. Knud Kristensen efterlyste. Mit hovedsynspunkt er, ligesom regeringens, at vi er villige til at yde virkelig effektiv støtte til alt ægte dansk kulturarbejde i Sydslesvig, der ikke har statspolitisk sigte.

Jeg ville ikke have fundet anledning til også at tilføje nogle bemærkninger om det tyske mindretal, hvis ikke det ærede medlem hr. Heick havde fremdraget dette spørgsmål på en måde, der direkte drog min person ind i sagen. Jeg har aldrig lagt skjul på, at jeg i spørgsmålet vedrørende skoleforholdene i Nordslesvig har haft vanskeligt ved at føle mig overbevist om klogskaben på lang sigt af den afgørelse, der blev truffet i 1946, men jeg har på den anden side altid erkendt, at når dette skridt nu engang var taget, så måtte kræfterne fra dansk side samles om at få det bedst mulige ud af det, som var skabt. Jeg må derfor på det kraftigste protestere mod de bemærkninger, det ærede medlem hr. Heick gjorde om, at mit syn på den nordslesvigske skoleordning forhalede afgørelsen af sagen vedrørende de tyske privatskoler. Det er ganske urigtigt, og enhver sagkyndig ved, at det udvalg, der blev nedsat af finansministeriet med departementschef Barfoed som formand, jeg kan sige udlånt fra undervisningsministeriet, har arbejdet så hurtigt, det lod sig gøre, og også har nået et resultat, som er blevet bifaldet såvel fra finansministeriets som fra undervisningsministeriets side, og som meget snart vil blive ført ud i livet.

Jeg skal derefter forlade det område og gå over til de bemærkninger, som er fremsat af visse ærede medlemmer vedrørende radioen, jeg synes, jeg kan sige: ærede medlemmer, som har ønsket at spille den lette rolle som kritikere af statsradiofoniens program, og jeg siger her udtrykkelig „lette rolle“, fordi naturligvis intet i verden er så letkøbt som i almindelige vendinger at kritisere en foredragsvirksomhed, der udsender flere tusind taler, foredrag eller indlæg om året. Når man så tilmed vælger det sigte at kritisere, at der i dette tusindtal af udsendelser også optræder mange socialdemokrater, så er man nået til letkøbthedens toppunkt. Enhver kan sige sig selv, at når der er ca. 42 pct. socialdemokrater her i dette land, så må det bl. a.